

I NEMECKO MELO SVÉ ZRADECE.

Dva záhadní němečtí zajatci.

Alfred Scholtz (na levě) a Alwin Brothe, první němečtí zajatci, dopraveni do této země. Velká záhada obklopuje oba tyto muže a není určité, proč byli dopraveni do této země. Právě se, že kdosi vyváděcké služby pro americkou armádu a že dopraveni byli do této země, aby uchráněni byli pomsty svých krajanů.

Zrada hrála důležitou roli ve všech válkách v světové historii a války válčného štěstí na mnoze byly jí přisouzeny na stranu, jež měla se býti v nevyšší míře. Historie každé země má svoje zradce. Žádný národ ve světě není celkově upřímný tak silně, aby nemohl se v něm vyskytnouti žádní jednotlivci. Česká historie má svého Milota z Dvorce, americká Benedita Arnolda a francouzská maršála Bazaine, ne mluví o jiných.

Zpráva, že vydaly v minulých dnech na světlo, ukazují, že i Německo mělo svoje zradce. Historik a dvou německých vojáků, kteří vyrazili americkému velení vojenskému velení důležitě vojenská tajemství německá na západní frontě, vyvolala velký rozruch. Tito dva muži byli v minulých dnech dopraveni do této země pod ochranou jednoho důstojníka a čtrnácti vojáků. Jmenovitě nepříznivě a nepotvrzené zprávy o jejich totožnosti a činech pronikly pozděně cenzurní vojenskými autoritami. Není známo ani místo, kam tyto Němci byli dopraveni.

Dostaly se ale do oběhů různé pověsti o těchto dvou záhadných mužích. Jedna z těchto pověstí praví, že získali německé plány obrany a útupu, rozpoházení a sílu jednotlivých německých divízií a jiné informace velké ceny pro spojence. Tyto informace odevzdali důstojníkovi americké tajné služby. Dle této historiky, jež nebyla úředně popřena a nicm vyvrácena, generálu Pershingovi bylo následkem toho umožněno vypracovati plány s naprostou jistotou úspěchu. Šťastný výsledek bitvy v Argonském poli byl prý hlavně přičinem informacemi těchto dvou Němců, jež ukázaly se podrobností správné.

Bylo uveřejněno a nikým nevyvráceno prohlášení, že informace, jež získány byly od těchto dvou Němců, měly za následek, že ztráty amerického vojska v posledních týdnech bitvy sníženy byly o polovinu. Jiná verze sděluje, že jeden se o dva německé Američany, kteří zůstali vězni v této německé po válce, dokud Amerika byla neutrální, ale jejich věrnost Spojeným Státům ukázala se silnější, jakmile tato země vystoupila do války. Dle této verze ti dva Němci vošli ve vyjednávání s americkou tajnou vojenskou službou již v roce 1917 a projevíli ochotu shromáždit i odhalit německá válečná tajemství.

Třetí zpráva praví, že tyto dva vojní vlastně snažili se prosápnouti své země a jednati z čistého patriotismu, zradivše svou vlast. — Uvádějí si, že Německo ve válce zvítězí nemůže, ale že bude klásti odpor po značnou dlouhou dobu, postupně se vysilující. — V takovém případě znamenalo by to dlouhé krveprolitání, jež seslabilo by netoliko spojence, nýbrž i Německo, a toto vše vzhledem k stále patrnější přesile spojených v mužstvu a technické vypravení. Jediné nějaká vojenská katastrofa byla s to uchránit Německo před zřícením se do propasti. — Proto odhodlali se způsobiti takovou katastrofu vyrazením plánů německého velení spojením. Důkazem úspěchu tohoto plánu je okolnost, že německá armáda brozila téměř úplně zničení v době prohlášení příměří.

Oba tyto muži vydali se v ruce spojených v říjnu. Dostalo se jim dostatečné ochrany ve Francii, ale po odhalení spiknutí loyálních Němců k jejich zavraždění dopraveni byli do této země. Němečtí důstojníci, kteří zvěděli o jejich zradě, přisahali prý, že je usmrtí bez ohledu na to, do které části světa se odstěhují.

Je ještě jiná verze — a ta potvrzena byla důstojníkem štábu první americké armády — že dvoje těchto Němců, Scholtz a Brothe, používalo bylo Američany jako vyváděcké. Američané poslali je mezi Němce, zajatce, od nichž měli získati různé informace. Důstojník tento sděluje, že někdy byli po-

sláni mezi radové vojáky a jindy mezi důstojníky. Obá se svými krajanů hovořili o vojenské situaci, snažili se získati co nejvíce informací a tyto sdělovali Američanům. Tak se stalo, že Scholtzovi podařilo se vyváděckými postavení německých baterií před náparem u St. Mihielle a to umožnilo Američanům uchytit tyto baterie krátce po zahájení bitvy.

Jenom neopatrnost armádního klerka, který oznámil jejich jména v seznamu sestavěných na parobodu Apameunon, měla za následek, že vše dostalo se do veřejnosti. Bylo nepochybně úmyslem amerických vojenských autorit nenápadně dopravit tuto dvojici do této země, domněle uvěřiti je v některém táboře a umožniti jim po té útěk, tak aby mohli se odstěhovati do některé jiné země. Tento záměr může být ještě proveden, jakkoliv stal se obříšným následkem časopiseckých zpráv o této věci. Okolo obou mužů od příjezdu jejich do této země zřízena byla stěna nepronikatelného tajemství. Jediné úřední oznámení v této věci vydal generál Marlborough Churchill, ředitel tajné vojenské služby, který potvrdil zprávy, že vyrazili německé plány Američanům a že "poskytli cenné služby této země."

Dle sdělení generála Churchilla, muži tyto nebyli vysokými německými důstojníky; jeden z nich byl desátíčkem a druhý pilotem. Nezáručené pověsti ale udávají, že jedna se o důstojníka, kteří se těšili důvěře německého generálního štábu. Nepochybné pověsti napoví, že z toho důvodu, že Alwin Brothe, jeden z těchto dvou mužů má vícecky rysy mladého německého důstojníka. Grothe, dle jehoji uvedeného prohlášení, byl vzduchoploveckým pilotem. Druhý, Alfred Scholtz, byl fačtovým psákem.

Oba byli oblečeni do modrých oběanských obleků po příjezdu do Ameriky. Dostalo se jim plné svobody na lodi a bylo s nimi zacházeno spíše jako s hosty než jako se zajatci. Zvláště Grothe se rád mluvil mezi americké důstojníky. Obá rádi hovoří a dovolili ochotně novinářským zpravodajům, aby zhotovili jejich obrázky. Také ochotně sdělili své jména. To může býti vysvětleno tím, že dostalo se jim jmen falešných, aby utajena byla pravá jejich jména před Němci, kteří touží po pomstě.

Kariéra Benedita Arnolda je ukázkou temné budoucnosti, jaká obvykle čeká na zradce. Arnold major generál v americké armádě v revoluční válce, vyrazil plány pevnosti West Point, jež považována byla za klíč k údolí řeky Hudson, generálu Clintonovi, anglickému veliteli. Za tuto zradu obdržel Arnold odměnou 6,315 liber sterlingů, něco přes \$30,000, a jmenován byl důstojníkem v náglecké armádě.

Ale Arnold nikdy netěšil se z ovoce své zrady. Nepohodil se s anglickými důstojníky a posléze byl zhaben svého důstojenství. Nikdy po té nepodařilo se mu je znovu nabýti. V Anglii provázelo ho zklamání za zklamáním a na konci upadl do těžké trdnomyslnosti, jež podryla jeho zdraví. — Zemřel jako roztrpčený a zklamavý člověk a jeho jméno bude známo po věky jako symbol černé zrady. Kletba, jež padla na hlavu Jidáše Iskariotského, byla i jeho údělem.

Jedním z nejpozoruhodnějších případů zrady je onen anglického admirála Johna Bynga. Zrada admirála Bynga se ale nepodobá zradě Arnoldově a dvoje Němců. Dnes snad by ani ze zrady obviněn nebyl, ačkoli byl by zajistěn postaven před vojenský soud. — Stalo se to v sedmileté válce v roce 1756. Francouzové ohrozovali ostrov Minorca a obléhali anglickou posádku v pevnosti St. Philips. Byng, jenž byl tehdy velitelem kanátového loďstva, poslán byl k jmenovanému ostrovu ku pomoci obležené anglické posádce. Admirál očekával předem zrádku a odebral se na místo bez-

pečnosti. V námořní bitvě, jež se potom stříhla, počínal si tak špatně, že Angličanům způsobena byla velká porážka. Byng nečinil pokusu o záchranu posádky v pevnosti St. Philips a posléze odplul k Anglii, zanechav posádku svému osudu. Byl po té postaven před vojenský soud a odsouzen k smrti. Celá Anglie byla proti němu roztrpčena a když došlo k jeho zastřelení, rozhodnutí vojenského soudu bylo plně schvalováno.

Maršál Bazaine znamená pro Francii to, co Benedit Arnold pro Ameriku. Jeho nespolehlivost a neschopnost jako polního maršála udává se všeobecně za jednu z hlavních příčin porážky Francie v prusko-francouzské válce.

Jaký bude osud dvou záhadných Němců, dopravených v minulých dnech do této země? Bude jejich údělem osud Benedita Arnolda anebo maršála Bazaine? Anebo, poněvadž prospějí dobré věci a pomohli k vítězství pravdy a spravedlnosti, uniknou trestu osudu zradce a s klidným svědomím užívatí budou svobody v cizině?

UKOL KOZÁKU V OBRODĚ RUSKA

TÉMĚŘ ve všech depeších z Ruska mluví se nyní o kozácích a to nasvědčuje tomu, že hrají důležitou úlohu v bojích, jež se tu odehrávají. Již dávno mnoho mluví se o kozácích kubanských a donských a nyní slyšíme také o kozácích orenburžských, uralských a sibiřských. Kozáci hrají důležitou úlohu v zápasu proti bolševíkům, přes to, že sovětská vláda moskevská snaží se učinit zdání, že valná část kozáků přešla na její stranu.

Kozáci jsou vojenskou organizací, složenou ze sedláků, rybníků a pěstitelů dobytka, kteří usadili se podél pravoúhelníku mezi Ruskem a při celé řadě řek — při Donu, Kubanu, Volze, Uralu, Irtyši a Amuru. Před třemi sty lety usadili se v těchto místech se zbraní v ruce a od těch dob sloužili jako pohraniční stráž proti útokům Kirižů, Kalmuků a jiných polo-divokých kmenů. Poměry na pomězi Ruska jenom pomalu se měnily k lepšímu a proto kozáci vlastně nikdy zbraní neodkládali. Naprvé před několika desetiletími nastaly kozákům klidnější doby, které dovolily jim, aby náležitě uplatnili se v zemědělství a dobytkaření.

Stará ruská vláda náležitě oceňovala jejich vojenskou zdatnost a utvořila několik kozáckých pluků, které nejdříve ze všeho jímého vojska byly mobilisovány, když jevila se potřeba obrany země. Za služby, které prokázali zemi, dostalo se jim odměnou pozemků. Pozemky tyto byly většinou úrodné, tak že svobodné kozácké osady dosáhly značného blahobytu. O kozáckých osadách donských, kubanských, terských, uralských, orenburžských a sibiřských již mnoho bylo psáno, stejně jako o vojenských organizacích jejich a o beneřním zřízení.

Převládá mylný náhled, že kozáci jsou většinou maloruského původu, ale pravdou je, že jsou většinou Velkoruského původu jsou kozáci donští, uralscí, orenburžští a sibiřští. Maloruského původu jsou pak kozáci kubanští a část donských. Někteří jsou i původu kalmuckého, hlavně v Astrachanu a v některých osadách při Donu, jiní tatarského, hlavně na Uralu, a opětně jiní burjatského, v Zabajkalli.

V době války každá kozácká osada byla povinná opatřit jistý počet vojáků, podle své velikosti. Nejpočetnější z kozáckých kmenů, kozáci donští, byli povinni vypraviti do válčného pole 55 pluků jízdy a 22 baterií dělostřelctva. — Kubanští kozáci měli opatřiti 33 pluky jízdy a pět baterií dělostřelctva; orenburžští a zabajkalscí kozáci 20 pluků každý a terští a uralscí po devíti plucech. V případě potřeby veskeré mužské obyvatelstvo kozácké ve věku od 18 do 60 let povoláno bylo do zbraně. Celkový počet kozáckého obyvatelstva byl odhadován na pět milionů a do pole mohlo býti posláno nejméně 580,000 mužů.

Na západní frontě za světové války bylo několik kozáckých pluků z Donu, Orenburgu a Uralu a něco málo kozáků sibiřských a zabajkalských. Kozáci z Kubanu a Terska zaměstnáni byli hlavně na frontě v Malé Asii. Jako při válkách minulých kozáci osvědčili se znamenitě.

Po rozvratu ruské armády došlo k velké propagandě bolševické mezi kozáckými pluky a tato měla jistý výsledek zvláště mezi donskými kozáky, z nichž část, ležící podlé Petrohradu, přešla k bolševíkům, později je však opustili. Většina kozáků vrátila se do svých stánků bez zbraní, poslechuvši rozkazu o odzbrojení. Někteří z nich zbraní však nevydali a probjovali si cestu do svých osad, nezanechavše v rukou bolševiků ani svých koní. Byli to hlavně uralscí a orenburžští kozáci a část donských a kubanských.

Bolševici pracovali mezi kozáckými osadami a citě hluboce s potlačenými, vzdal se svého místa a odešel z vlasti. V cizině seznámil se s učeníem Marxovým a stal se jeho horlivým vyznavačem. V Německu dostal se do styku s revolucionáři žijící v okolí vlivu na něho měl zvláště radikální myslitel Arnold Ruge. V Paříži pokusil se o zorganizování spiknutí proti ruské vládě, ale ta přiměla vládu francouzskou, aby ho ze země vy-pověděla.

V roce 1848 přišel Bakunin do Prahy, kde bral účast na slovan-ském sjezdu a stal se tam jedním z hlavních strujících povstaní o svátečích Svatodušních. Po té tajemným způsobem zmizel z Prahy a vrhl se do revolučního ruchu v Německu. Řídil pak revoluce v Berlíně, Vratislavu a Drážďanech a posléze byl v Saské Kamenici dopaden a odsouzen k smrti prachem a olovem. Trest tento ale později byl proměněn v doživotní žalář. Vláda ruská mezi tím požádala o jeho vydání a žádosti její bylo vyhověno. Vláda rakouská odsoudila jej pro podíl na pražské revoluci k trestu smrti provazem.

Proti bolševikům postavili se donští kozáci, jejich střediskem je město Novočerkask, a později kubanští kozáci, jež hlavní městem je Jekatěrínodar. Tito kozáci utvořili pak jádro ruské dobrovolnické jižní armády. K nim pak přidalo se mnoho kozáků terských. Kozácké oddíly tvoří nyní páteř armády Denikinovy.

Orenburžští kozáci, kteří z počátku podlehli vlivu bolševickému, později utvořili domobranné oddíly a vytláčili bolševiky ze svého území. Hlavní město jejich oblasti Orenburg a jejich stanice měnily často pány a souběžně udržují se v úhledu a jejich moc. V taktické koncepci organizovali se proti bolševikům záhy a zdělali si stejné jako jejich orenburžští bratři syn vlnití vlád. Bolševici po čtyřikráte pokusili se zničit jejich města, Uralská, ale vždy byli odrazení. V květnu roku 1918 na krátkou dobu měli v moci své toto město, ale byli brzy z něho vy-tlačeni. Uralští kozáci kladou na-čím bolševikům silný odpor, doci-lyvše spjení se sbory Denikinovy.

Mnoho kozáckých osad v Orenburgu a Uralu bylo bolševiky zaplaveno a zničeno a obyvatelstvo připraveno o přístřeší a potraviny. Omská vláda povolila značné obnosy peněz k pomoci přátel mezi nimi.

Sibiřští kozáci hráli značnou důležitou roli v boji proti bolševikům a při organizaci sibiřské vlády. Spolupracující s chrabrymi československými pluky, zdrtili bolševické branné organizace v Sibiři a zorganizovali nejdříve oblastní sibiřskou vládu a později všeruskou vládu v kozáckém městě — Omsku.

Z toho je patrné, že kozácké území obstarala nejvíce bojnou pro-oti bolševikům a není pochyby o tom, že kozáci budou hráti další důležitou roli v snahách po obro-venou Ruska. Mýlí by se ten, kdo by se domýšlel, že kozáci touží po obnovení carské vlády, která byla k nim vždy pozorná a obmyš-řila je četnými výsadami. Kozáci radují se z porážky starého reak-čního režimu stejně srdečně jako ostatní obyvatelstvo Ruska. Jsou demokraty každým směrem a věří, že Rusko má míti takovou vládu v budoucnosti, jež odpovídala by jeho přání.

Jsou pro svolání národního ústavodárného shromáždění, v kterém by se rozhodlo o budoucí ústavě a formě vlády. Jsou pro republikánskou formu vlády, stejně jako valná část ruského lidu. — Touží po obnovení pořádku v cel-é zemi, tak aby mohli po pětiletém utrpení znovu věnovati se svým pokojným zaměstnáním a obnoviti blahobyt, který válkou a pozdějšími občanskými zápasy byl zničen. Kozáci jsou lidem zdravých zásad a je možné, že právě z jejich řad přijde obroda nešťast-ného ruské zemi. Je jisto, že při nejmenším budou hráti důležitou roli v zápasu za obnovu práva a pořádku v zemi, která je s to poskytnouti dobrou obživu, štěstí a spokojenost všem.

Leč ani tentoráto k popravě ne-došlo. Bakunin vydán Ruskou, dlouhý čas vězněn v Schlossel-burgu, a po třech odsouzen k smrti. Tehdejší car Mikuláš První se tak zajímal o poručného revolucioná-ře, že si nechal od něho naprati- mořtin ústavy a v roce 1842 poslal jej na Sibiř. Carovi se prý nářečt-ě ústavy velice líbily, ale obsahoval velmi radikální reformy. Prohlá-řil prý k Bakuninovi: "Ty, co jsi naprati, je velice hezké, ale zrov-něž tak nebezpečné, že bude pře-će jen lépe, zůstanou-li až do smrti za tužbení."

Později se nad Bakuninem smí-řoval a jmenoval jej úředníkem sibiřské společnosti na Amuru. Odtud ale Bakunin brzy zmizel a po americké lodi dostal se do Ja-ponstva a odtud přijel do Ameri-ky. Nějaký čas zdržoval se v Ka-lifornii a po té přoceřoval znač-nou část Spojených Států. V roce 1861 vidíme Bakunina opět v Londýně, kde založil školu ana-archismu a anarchistický list "Ko-lokol". V roce 1872 byl pro svo-je radikální náhledy vyloučen ze socialistické strany. Sklonem své-ho života strávil Bakunin ve Švý-carsku, kde také dne 1. července 1876 zemřel, zanechav ve světě mnoho stoupenců, pohotových po-kráčovati v jeho práci a jeho uč-ení uváděti v čin.

K prvnímu pokusu o uskuteč-nění jím hlášaného učení došlo v roce 1878 v Německu, kde pro-veden byl atentát na císaře Viléma Prvního. Později dva pokusy by-ly učiněny o usmrcení krále špa-nělského. Roku 1882 Bakuninovo učení bylo přijato francouzskými anarchisty a poprvé použito bylo teroristické dynamitu. Anarchis-tické učení po té šířilo se rychle po celém světě a celá řada sdružení anarchistických založena.

Dne 23. září roku 1893 usmreo- bylo mnoho lidí v Barceloně bombou, vrženou do zástupu, shro-mážděného při příležitosti vojens-kého průvodu, anarchistou. — Šest anarchista bylo po té popra-veno. Krátce na to jistý anarchi-sta vrhl pumy v divadle v Barcelo-ně, při čemž třicet osob bylo usm-rceno a osmdesát zraněno. Ana-archista byl dopaden a odsouzen k smrti. Na popravě volal: "Ať žije anarchie!"

Po této pumové atentáty přenes-ly se do Itálie, kde na 2,500 anarchi-sta bylo zatčeno v důsledku různých výtržností. Anarchism pak rozšířil se do Rakouska, Ně-mecka a Ruska. Ve Francii, Špa-nělsku a Itálii bylo již před tím množství anarchistických sdruže-ní. —

K první výtržnosti anarchista- v Spojených Státech došlo do Haymarketu v Chicagu dne 4. května roku 1886. Bomba byla vržena do zástupu, když policisté pokusili se rozobnatí stávkující. Sedm osob bylo usmrceno a šes-ťdesát zraněno. V San Francisku dne 22. července roku 1916 bom-ba vybuchla mezi zástupem, sled-ujícími průvod pro přípravu na deset osob bylo usmrceno a čtyř-řicet poraněno. Tom Mooney obvi-něn byl z položení bomby, zatčen a nyní je ve vězení.

Dne 1. května 1919 třicet dvě bomby objeveny byly v poštovní úřadovně v New Yorku, adresova- né čelným Američanům, po té, kdy jedná vybuchla v rezidenci senátora Hardwicka z Georgie.

K nejznámějším stoupencům Bakuninovým v Americe náležá A-lexander Berkman, který uvězněn byl před nějakou dobou pro po-kus vraždy. Emma Goldmanová, Berkmanova partnerka, je taktéž ve vězení pro porušení zákona o spionáži.

Vyřázka kůže. — Pan Adam Geiss z Rosebud, Mont., píše: "Po osmdesát roků trpěl jsem bolestí a vyřázkou kůže. Dr. Petra Hobboka zbavilo mne trápění nado- bro." Tisíce chválí zásluhy toho- to starého bylinného léku, jako ši-řitelé a budovatele krve. Není to lékárenský lék. Dodává přímo Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement

Michal Bakunin

Pokusy o zřízení vlády terro-ru v různých zemích vyvolá- vají vzpomínky na jednoho z prv-ních bouřiliváků, který učil terro-ru, Michala Bakunina, zakladate- le moderního anarchismu a osno- vatele celé řady revolucí v letech čtyřicetých. Michal Michajlovič Bakunin narodil se v roce 1814 ze zámožné rodiny ruské v Toržoku v Tverské gubernii a po vchoze- ní škol až do roku 1840 byl dle- štělečkým důstojníkem v ruské armádě.

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin

Michal Bakunin